

Antoni Rubió i Lluch

Visat núm. 4
(octubre 2007)

Antoni Rubió i Lluch (Valladolid 1856-Barcelona 1937) és, sens dubte, una de les personalitats intel·lectuals catalanes més importants de final del segle XIX i començament del XX. Fill de Joaquim Rubió i Ors, deixeble de Milà i Fontanals, Rubió i Lluch va créixer a l'ombra dels intel·lectuals de vessant acadèmica i universitària que tingueren un paper determinant a la Renaixença del nostre país.

Com a bizantinista, grecista, traductor i difusor de la literatura neogrega als Països Catalans, excel·lí notablement en l'estudi de les relacions històriques i culturals entre Catalunya i Grècia des de l'època medieval. Estudià amb rigor les expedicions militars i la política dels catalans a Grècia des de final del segle XII fins a la caiguda de Constantinoble en mans dels turcs.

En el camp concret de la traducció donà a conèixer, tant en català com en espanyol, l'obra del poeta Anacreont i d'autors grecs moderns de la generació dels vuitanta (Vikelas, Viziinos, Eftaliotis, Drosinis, Solomós...) que gaudien ja d'un cert reconeixement als ambients intel·lectuals i literaris de França, Anglaterra o Alemanya.

La seva obra en general i, en particular, l'aferrissada defensa pública que féu de les aspiracions territorials gregues sobre diverses regions ocupades pels turcs, en especial sobre l'illa de Creta, el 1897, el portaren a escriure, inspirat per Prat de la Riba i en nom de les institucions de la vida civil catalanes, un manifest d'adhesió a la causa grega. Aquesta mostra de filhel·lenisme i la seva obra dedicada a Grècia li valgueren el reconeixement dels intel·lectuals i de l'Estat grec. Fou cònsol honorari de Grècia a Barcelona durant vint anys, rebé la condecoració de Cavaller de l'Ordre del Salvador i formà part, com a membre d'honor, de la principal institució científica i cultural d'aquell país, la Societat Filològica Parnassos.

[Per saber-ne més](#)